

PAPEŽ BENEDIKT XVI.

Pismo ob smrti brata Georga

Dragi škof Rudolf, v tej uri, ko izkazuješ poslednjo bratsko službo mojemu bratu in ga spremljaš na njegovi poslednji zemeljski poti, sem zraven. Moram Ti izreči besedo zahvale za vse, kar si storil in delaš v teh tednih slovesa. Moja zahvala je namenjena tudi vsem tistim, ki so bili vidno ali nevidno pri njem v teh tednih ter mu izkazali hvaležnost za to, kar je zanje v življenju storil in pretrpel.

Odmev na njegovo življenje in delovanje, ki sem ga v teh dneh prejel v obliki pisem, telegramov in elektronske pošte, daleč presega to, kar sem si mogel predstavljati. Ljudje iz mnogih dežel, iz vseh stanov in poklicev so mi pisali tako, da je ganilo moje srce. Vsakemu osebno bi moral odgovoriti. Žal za to nimam časa in moči. Ob tej priložnosti se želim vsem zahvaliti, da so me spremljali v teh urah in dneh. Zame se prav zdaj uresničuje stavek kardinala Newmana: »Cor ad cor loquitur« (Srce govori srcu). Po pismih in onkraj vsakršnega pisma srca govorijo drug drugemu.

Predvsem tri značilnosti mojega brata so se vedno znova ponavljale na različne načine in izražajo tudi moje osebno občutje v tej uri slovesa. Najprej in vedno znova je rečeno, da je moj brat prejel in razumel svojo poklicanost v duhovništvo hkrati tudi kot glasbeno poklicanost. Že v prvih šolskih letih v Tittmoningu se je ne samo skrbno seznanil s cerkveno glasbo, ampak je storil tudi prve korake, da bi se je sam naučil. V Tittmoningu ali Aschauu se je pozanimal, kako se imenuje poklic, ki ga duhovnik v stolnici opravlja za cerkveno glasbo. Tedaj se je naučil imena Domkapellmeister (stolni dirigent), v katerem je nekako videl nakazano smer svojega življenja. Ko je bil v resnici poklican za stolnega dirigenta v Regensburgu, je bilo to zanj veselje in hkrati bolečina, saj se je najina

mati poslovila s tega sveta skoraj istočasno s stolnim dirigentom Schremsem. Če bi mati še živela, brat ne bi sprejel povabila, naj vodi deški stolni zbor »Regensburger Domspatzen« (Regenburški stolni vrabčki). Ta služba mu je bila v vedno večje veselje, kar pa je moralo biti seveda odkupljeno z vsakovrstnim trpljenjem. Zlasti na začetku ni manjkalo sovražnosti in zavračanja. A hkrati je postajal oče za mnoge mlade, ki so ga hvaležno podpirali in ga podpirajo kot njegovi »stolni vrabčki« (Domspatzen). Njim vsem se prisrčno zahvaljujem v tej uri, ko sem mogel ponovno doživeti in izkusiti, kako je kot duhovnik in glasbenik bil in vedno bolj postajal duhovniški človek.

Rad bi omenil še eno lastnost svojega brata. Po eni strani njegovo vedro družabnost, njegov humor, njegovo veselje nad dobrimi darovi stvarstva. Hkrati je bil mož neposredne besede, ko je odkrito izrekel svoje prepričanje. Več kakor dvajset let je živel v najhujši slepoti in bil izključen iz dobršnega dela stvarnosti. Ta velika odpoved je bila zanj vedno težka. A vselej jo je od znotraj sprejemal in prestajal.

Vendar je bil navsezadnje vedno Božji mož. Tudi če ni kazal svoje pobožnosti, je bila pobožnost vendar resnično središče njegovega življenja nad vso stvarnostjo in poštenostjo.

Ob koncu bi se želel zahvaliti, da sem smel biti še enkrat z njim v zadnjih dneh njegovega življenja. Ni prosil za moj obisk. Vendar sem čutil, da je prišel čas, da grem še enkrat k njemu. Globoko sem hvaležen za to notranje znamenje, ki mi ga je podaril Gospod. Ko sem se od njega 22. junija zjutraj poslovil, sva vedela, da je bilo to zadnje slovo na tem svetu. A vedela sva tudi, da dobrotni Bog, ki nama je dal to srečanje na tem svetu, kraljuje tudi na drugem svetu in nama bo podaril ponovno snidenje. Bog povrni, dragi Georg, za vse, kar si storil, pretrpel in mi podaril.

In še enkrat Bog povrni Tebi, dragi škof Rudolf, za Tvojo res izredno požrtvovalnost v teh tednih, ki za naju niso bili lahki.

Vatikan, 7. julij 2020

Prisrčno Tvoj
Benedikt XVI.

Benediktus PP XVI

Seiner Exzellenz
dem Hochwürdigsten Herrn
Dr. Rudolf VODERHOLZER
Bischof von Regensburg
Niedermünstergasse 1
93043 Regensburg
GERMANIA